

Ελισάβετ Προδρόμου: Μιά γυναίκα, σύμβουλος στο Εθν. Συμβ. Ασφαλείας των ΗΠΑ, την CIA, τον ΟΗΕ... κλήθηκε από τον πατρ. Βαρθολομαίο στην Πανορθόδοξη Σύνοδο!

Δευτέρα, 30 Μαΐου 2016

Σε κείμενό της -που άναρτοῦμε- προπαγανδίζει τὸν Οἰκουμενισμό καὶ τὴν Πανθηρσκειά! Ἡ εἰσήγησή της δε, εἶναι «δηλωτική, μὲ τρόπο ἀπροκάλυπτο, τῶν ἀληθινῶν προθέσεων τῶν νεοταξιδῶν οἰκουμενιστῶν: τῆς πλήρους δαιμονοποίησης τῶν ὀρθοδόξων μὲ ἐπακόλουθο, τὸν ἀπηνῆ διωγμὸ τους».

Τὸ πρόσωπο-κλειδί τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου;

Στὰ μέσα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀνακοίνωσε τὰ ὀνόματα δύο γυναικῶν ποὺ θὰ στελεχώσουν τὴν πατριαρχικὴ ἀντιπροσωπεῖα στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο (ΑκΜΣ), τὸ πρῶτο εἶναι μίας ἡγουμένης ἑλληνικῆς μονῆς, τῆς ὁποίας οἱ μοναχὲς διακονοῦν στὸ Φανάρι, καὶ εἶναι «τιμῆς ἔνεκεν», τὸ ἄλλο ὅμως εἶναι ἐξαιρετικὰ σημαντικό, καθότι ἀνήκει σὲ μίαν ἑλληνοαμερικανίδα καθηγήτρια γνωστοῦ πανεπιστημίου τῶν ΗΠΑ, μὲ εἰδίκευση τῆ διαχείριση κρίσεων καὶ τῆς διεθνεῖς σχέσεις.¹

Συγκεκριμένα τὸ ὄνομα τῆς Δρ. Ἐλισάβετ Προδρόμου (Δρ. Πρ.) οὔτε εἶναι ἄγνωστο, οὔτε βεβαίως ἀσήμαντο. Ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὰ πλούσιο ἐπιστημονικὸ βιογραφικὸ της ξεχωρίζουν: ἐπίκουρος καθηγητῆς στὸ τμῆμα Διεθνῶν Σχέσεων τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βοστώνης καὶ ἐπισκέπτῃς καθηγητῆς στὴν ἔδρα Ἐπίλυσης Κρίσεων στὴ σχολὴ νομικῶν καὶ διπλωματικῶν σπουδῶν Fletcher τοῦ πανεπιστημίου Tufts, συνεργάζεται ἐπίσης μὲ τὸ Κέντρο Εὐρωπαϊκῶν Σπουδῶν (CES) τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ (Harvard), ὅπου προεδρεύει στὴν ὁμάδα μελέτης Ἀνατολικῆς Μεσογείου καὶ Εὐρώπης. Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ της τίτλοι τῆς ἐπιτρέπουν νὰ συμμετέχει, καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, σὲ ἀρμόδιες κυβερνητικὲς ἐπιτροπὲς χάραξης πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ: ἀπὸ τὸ 2004-2012 ἀντιπρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Διεθνῶν Ὀρθοσκευτικῶν Ἐλευθεριῶν τῆς ἀμερικανικῆς Βουλῆς καὶ ἀπὸ τὸ 2011 ἀναβαθμίστηκε σὲ μέλος τῆς ἀρμόδιας ὁμάδας ἐργασίας τοῦ ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν μὲ ἀντικείμενο «Ὀρθοσκεία καὶ Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ». Θεωρεῖται εἰδήμων σὲ θέματα ἀνατολικῆς Μεσογείου καὶ νότιο-ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἔχει συνεργασθεῖ ὡς σύμβουλος στὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας τῶν ΗΠΑ, τὸ ὑπουργεῖο Ἄμυνας, τὴν Ἀμυντικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν (DIA), τὴν Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν (CIA), τὸ NATO, τὸν ΟΗΕ, ὑπουργεῖα καὶ Μ.Κ.Ο. διαφόρων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Χαρακτηρίζεται τέλος ὡς ἀνώτερη διπλωμάτης (Senior Diplomat).

Ἐκ τῶν πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸ status τῆς Δρ. Πρ. ἐντὸς τοῦ πλέγματος ἰσχύος τῶν ΗΠΑ· ἡ ἀκαδημαϊκὴ της ἰδιότητα συνυπάρχει μὲ αὐτὸ ποὺ κυρίως τὴν χαρακτηρίζει: τοῦ συνεργάτη -ἰδιαίτερος μὲ τῆς ὑπηρεσίες ἀσφαλείας τῶν ΗΠΑ- αὐτοῦ ποὺ ἀποκαλοῦμε ὡς «βαθὺ κράτος».

Ἐχοντας λοιπὸν σκιαγραφήσει τὸ εὔρος δραστηριοτήτων τῆς Δρ. Πρ. στρέφουμε μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τὴ προσοχὴ μας στὴν εἰσηγησὴ της στὸ 20ο Συνέδριο τοῦ Orthodox Christian Laity (OCL), τὸ Νοέμβριο τοῦ 2007 στὸ Illinois τῶν ΗΠΑ μὲ θέμα: **«Ἡ Ὀρθόδοξη Χριστιανωσύνη μπροστὰ σὲ σταυροδρόμι: Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας - Πότε καὶ Γιατί»**. Ἡ ἑκδοσὴ τῶν πρακτικῶν ἔγινε τὸ 2009 (εἶναι στὰ ἀγγλικά, ἀπ' ὅπου καὶ

¹ Γιά τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα βλ. ἐνδεικτικὰ: <http://genderrightsandreligion.csrc.asu.edu/people/elizabeth-prodromou>
<https://berkeleycenter.georgetown.edu/people/elizabeth-prodromou> <http://fletcher.tufts.edu/FletcherDirectory/Directory/Faculty%20Profile?personkey=2BCDB8E4-7D92-4067-B4A5-8153CA29FD8A2> G. Matsoukas (ed), Orthodox Christianity at the Crossroad: A Great Council of the Church - When and Why? (Bloomington, Indiana, 2009). **νά σημειωθεῖ ὅτι τὸ βιβλίον βρίσκεται στὴ λίστα ἐπιλεγμένης βιβλιογραφίας γιά τὴν ΑκΜΣ, στὸ site ποὺ λειτουργεῖ ὡς Γραφεῖο Τύπου (Press Office) τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου γιά τὴν σύνοδο:** <https://www.orthodoxcouncil.org/bibliography>

μεταφράζουμε, από την ηλεκτρονική έκδοση του βιβλίου). **Το θέμα της εισήγησής της ήταν: «Η ανάγκη για μία ΑκΜΣ: Γιατί. Γιατί Όχι. Ακόμη, και Πότε»;**

Οι θέσεις της Δρ. Ελισάβετ Προδρόμου.

Πριν την ανάπτυξη των θέσεων της, εν είδει εισαγωγής θέλησε να γνωρίσει στους συμμετέχοντες άφ' ενός μὲν τὴν ἐπιστημονικὴ τῆς εἰδίκευση ἀφ' ἑτέρου δέ, νὰ δώσει τὸ στίγμα τῆς παρουσίας τῆς ἐν γένει στὸ συνέδριο, εἶπε λοιπόν:

«Ὅμιλῶ ὡς κοινωνικὴ ἐπιστῆμων -εἰδικότερα ὡς πολιτικὴ ἐπιστῆμων καὶ καθηγήτρια ἐπὶ τῶν διεθνῶν σχέσεων- τῆς ὁποίας ἡ ἀκαδημαϊκὴ ἔρευνα καὶ διδασκαλία ἐστιάζεται στὸ ρόλο τῆς θρησκείας στὶς διεθνεῖς ὑπόθεσεις (world affairs). Ἡ σημασία ποὺ ἀποδίδω στὴν ἀναγκαιότητα ἀλλὰ καὶ στὶς συνέπειες μίας ΑκΜΣ γιὰ τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία διαμορφώνεται ἀπὸ ἀνάλογες μεθόδους καὶ ἀναλύσεις ποὺ θεωροῦν τὴν Ὀρθοδοξία ἐντὸς τῆς σύγχρονης πραγματικότητας τῆς παγκόσμιας θρησκευτικῆς διαφορετικότητας.

Δευτερευόντως, προσεγγίζω τὸ θέμα ὡς ἓνα πρόσωπο ποὺ συμμετέχει στὰ δημόσια πράγματα, καὶ εἰδικότερα στὴν Ἀμερικανικὴ διπλωματία. Φυσικὰ ὁμιλῶ σήμερα ὡς ἰδιώτης (θέλω νὰ εἶμαι ξεκάθαρη καὶ κατηγορηματικὴ ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ σημεῖο), πάντως οἱ παρατηρήσεις μου ὀφείλονται στὴ γνώση ποὺ μοῦ προσπορίζει ἡ ὑπηρεσία μου στὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Διεθνῶν Θρησκευτικῶν Ἐλευθεριῶν (USCIRF), ἓνα ἐννεαμελὲς σῶμα τὸ ὁποῖο ἀναφέρει στὸν πρόεδρο, ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν καὶ στὰ μέλη τῆς Γερουσίας, στὸ πῶς ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ δύναται νὰ προωθήσει τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία στὸ κόσμο. Ὡς ὁ πρῶτος Ὀρθόδοξος χριστιανὸς ὁποῦ ὑπηρετεῖ σ' αὐτὴ τὴν ἐπιτροπὴ, ἔχω καταλήξει ὅτι οἱ συζητήσεις περὶ τὸ ἐφικτὸν τῆς πραγματοποιήσεως, καὶ περὶ τῶν στόχων τῆς ΑκΜΣ συχνὰ παραβλέπουν τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους μίᾳ ἐνωμένῃ, ὅμως καὶ ποικίλῃ παγκόσμια Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία μπορεῖ ἀποτελεσματικώτερα ν' ἀπαντήσει στὸ δρᾶμα τῆς καταπάτησης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῶν σχετιζόμενων μὲ τὴν θρησκευτικὴ ἐλευθερία, εἰδικότερα, μάλιστα ὅπου ὑπάρχουν ἄμεσες ἀρνητικὲς συνέπειες στὰ δικαιώματα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν».

Ἔχοντας πεῖ αὐτά, ἡ ἐξέταση τῆς Δρ. Πρ. συναρθρώνεται ἀκολούθως σὲ τρία βασικά, ὅπως λέει, ἐρωτήματα ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀναγκαιότητα μιᾶς ΑκΜΣ:

Α'. Γιατί νὰ γίνεῖ; Β'. Γιατί δὲν ἔχει γίνεῖ ἀκόμη; Γ'. Πῶς θὰ ἐπιτευχθεῖ;

Α'. Γιατί νὰ γίνεῖ.

Γιὰ ν' ἀπαντήσει στὸ πρῶτο ἐρώτημα ἡ Δρ. Πρ. ἀναπτύσσει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἰδέα περὶ μοναδικότητας (uniqueness) τῆς παρούσης ἱστορικῆς συγκυρίας, χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει:

«Εἰδικότερα, ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία, ζοῦμε σὲ θεμελιωδῶς διαφορετικοὺς καιροὺς καὶ πρωτόγνωρες συνθήκες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἕως τώρα ἔζησε ἡ Ἐκκλησία». Καὶ θέτει δύο σημεῖα ὑποστηρικτικὰ τῆς ἀνωτέρω θέσεως.

Πρῶτον, ἡ ἀνθρωπότητα διαθέτει τὴν ἰκανότητα νὰ καταστρέψει ὅλη τὴ κτίση τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἐνός, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ δημιουργηθεῖ ἀνθρώπινη ζωὴ μὲ τρόπο ὀλωσδιόλου ξεχωριστὸ ἀπὸ τὴ πράξη τοῦ ἔρωτα(!).

Αὐτὰ τὰ δύο τοποθετοῦν τὴν Ἐκκλησία σὲ ἀπορία ἐνώπιον ἐνὸς διωνύμου "ἰσχύος καὶ ὕβρεως", ἀφάνταστου ἕως τώρα στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ἢ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. **Ἐπομένως ἡ ἀπουσία μιᾶς ΑκΜΣ διαμορφώνει μίᾳ κατάσταση κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία ἀδυνατεῖ νὰ σταθμίσει τὰ καινούργια δεδομένα καὶ νὰ προσευχηθεῖ (!)**, ἀκόμη λιγότερο δὲ νὰ ἀσκήσει τὴν ἀρμόζουσα ποιμαντικὴ μέριμνα ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος και έτσι να βοηθήσει τους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς σε ζητήματα ὅπως: Πόλεμος(!), Περιβαλλοντική Προστασία(!) και Βιοηθική, ειδικότερα δὲ γιὰ τὸ τελευταῖο, ζητήματα ὅπως: ἀνθρώπινη σύλληψη, ἔκτρωση, εὐθανασία, κλωνοποίηση, γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα, καὶ ἔρευνα στὸ ἀνθρώπινο γονιδίωμα. Καὶ καταλήγει στὸ ἐξῆς καίριο γιὰ τὴν εἰσήγησή της σημεῖο:

«Ἡ ἀνωτέρω λίστα θεμάτων, ὑπογραμμίζει τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονός ὅτι οὔτε οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας στὴν παρούσα τους μορφή, οὔτε τὸ σύνολο σώμα τῆς Ἁγίας Παράδοσης, κατανοούμενο ὡς ἀμετάβλητο, δύνανται νὰ προσφέρουν ἐπαρκεῖς ἀπαντήσεις στὴν πρωτόγνωρη δημιουργικὴ καὶ καταστροφικὴ πραγματικότητα (sic) τῆς παρουσίας ἱστορικῆς στιγμῆς. Ἡ ΑκΜΣ ὡς ἔκφραση τῆς ζώσας παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ τὸ ὧν οὐκ ἄνευ ὅλο γιὰ τὴν Ἐκκλησία στὴν προσπάθεια νὰ ἔρθει σὲ συμφωνία καὶ νὰ μετασχηματίσει τὴν παρούσα ἱστορικὴ πραγματικότητα».

Προχωρώντας στὸ δεύτερο σημεῖο ἀναφέρει ἐπὶ λέξει:

«Ἡ ἀνάγκη γιὰ μία ΑκΜΣ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἱστορικὰ πρωτόγνωρη κατάσταση τοῦ παγκόσμιου θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ».

Ἀπὸ τοῦτο γίνεται σαφές ὅτι στὴ ματιά της ἡ σύνοδος σχετίζεται ἄμεσα καὶ οὐσιαστικὰ μὲ τὸν “θρησκευτικὸ πλουραλισμὸ” δηλαδὴ μὲ τὸν οἰκουμενισμό, ἀφοῦ ἀνεκάθεν ὑπῆρχαν πολλὲς θρησκείες ποὺ μάλιστα συμβίωναν εἰρηνικά. Θέλοντας ὁμως νὰ δώσει τὸ στίγμα της, στὸ πῶς ἐννοεῖ αὐτὸν τὸν πλουραλισμὸ, λέει χαρακτηριστικά: «Ὁ πλουραλισμὸς τῆς σύγχρονης θρησκευτικῆς πραγματικότητας σὲ συνάρτηση μὲ τὴν **παγκοσμιοποίηση τῆς θρησκείας**, ἐπαναδιαμορφώνουν τόσο τὸ χῶρο (;) ὅσο καὶ τὴν ἐσωτερικὴ διαφορετικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν ἐπέκταση, ἀνάπτυξη καὶ μετασχηματισμὸ τῶν ὀρθόδοξων πληθυσμῶν στὰ ἐδάφη τῆς ἱστορικῆς τους καταγωγῆς τόσο ἐντὸς ὅσο καὶ ἐκτὸς αὐτῶν τῶν ἑδαφῶν».

Τὸ πρίσμα μέσω τοῦ ὁποῖου περιγράφονται τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἐκτίμηση τῆς εἰσηγήτριας ὅτι στὴν παρούσα φάση πλουραλισμοῦ ὑπάρχει ἡ τάση ἐντὸς τῆς Ὁρθοδοξίας γιὰ κατακερματισμὸ ἀντὶ γιὰ ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ (!). Τί ἐννοεῖ; Μήπως ὅτι, γιὰ παράδειγμα στὶς ΗΠΑ, ὑπάρχουν ὅλες αὐτὲς οἱ ὀρθόδοξες δικαιοδοσίες, ἢ κάθε μία μὲ τὴ σύνοδό της καὶ ὄχι μία, ὅπως θὰ ἔπρεπε, σύνοδος; Μᾶς ξεκαθαρίζει ὅτι δὲν ἀναφέρεται σ’ αὐτό, ἀλλά:

«Γιὰ τοὺς δικούς μας σκοποὺς ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ στὴν Ἀμερική, τὸ ζήτημα τοῦ θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ, καὶ ἡ συνοδεύουσα πρόκληση καὶ δυνατότητα γιὰ ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ εἶναι ἐκ τῶν ἀπολύτως κατεπειγόντων κινήτρων γιὰ τὴν ΑκΜΣ. **Μία τέτοια σύνοδος πρέπει νὰ βοηθήσει τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς ὥστε νὰ κατανοήσουν, νὰ συμβιβαστοῦν καὶ ἐνεργὰ νὰ συμμετάσχουν στὴ διαμόρφωση τῆς πραγματικότητας τῆς παγκόσμιας θρησκευτικῆς ἑτερότητας».**

Τὸ κείμενο νομίζουμε ὅτι μιλάει ἀπὸ μόνο του...

Ἀνακεφαλαιώνοντας τὶς θέσεις της, ἐπαναδιατυπώνει τὸ οὐσιῶδες γι’ αὐτὴν σημεῖο, ὅτι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σημερινῆς πραγματικότητας καὶ τῶν προκλήσεων της, ριζικὰ διαφορετικῶν, ὅπως λέει, ἀπὸ τοὺς ὀκτῶ πρώτους αἰῶνες ὑπαρξης τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς ὁποῖους ἔλαβαν χώρα καὶ οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, **«...οἱ κανόνες εἶναι ἀνεπαρκεῖς, ἀκριβέστερα ἑλλιπεῖς καὶ ἔχουν ἀνάγκη διόρθωσης καὶ ἐπαύξεσης»...**

Β΄. Γιατί δὲν ἔχει γίνει ἀκόμη.

Ἀναφορικὰ μὲ τὸ δεύτερο ἐρώτημα, τὸ γιατί δὲν ἔχει συγκληθεῖ ἡ ΑκΜΣ, ἀπαντᾷ συναρθρώνοντάς το σὲ τρία ἐμπόδια-σημεῖα μὲ τὰ δύο πρῶτα νὰ εἶναι καὶ τὰ σημαντικότερα, εἰδικὰ μάλιστα τὸ δεύτερο.

Ὡς πρῶτο ἀναφέρει τὸ ζήτημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πρωτείου, καὶ τὸ ὁποῖο τὸ κατονομάζει ὡς ἕναν ἀπὸ τοὺς κύριους λόγους γιὰ τὴ σύγκληση τῆς ΑκΜΣ. Στὴν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος ἐντάσσει ἐμφατικὰ καὶ τὴν ἀντιπαράθεση ἰσχύος μεταξὺ Κωνσταντινούπολης καὶ Μόσχας. Γίνεται σαφές ὅτι δίνει ἰδιαίτερο βάρος στὴν περὶ τοῦ πρωτείου συζήτηση, καὶ ἂν καὶ πολὺ προσεκτικὴ στὶς διατυπώσεις της, σὲ μία κρίσιμη παράγραφο ἀναφορικὰ μὲ τὶς πρωτοβουλίες τῆς Κωνσταντινούπολης στὴν ἐπίλυση ἐνδορθόδοξων ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων, καταθέτει τὴν ἄποψή της, καταγράφοντας ὡς “ἔκφραση ἀναγνώρισης” ἀπὸ τὶς τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (ὡς πρῶτου).

Ἐρχόμαστε ὁμῶς τώρα στὸ κρίσιμότερο τμήμα τῆς ὅλης ἔκθεσης τῶν ἀπόψεων της, σ’ αὐτὸ ποὺ καταγράφει ὡς δεῦτερο ἐμπόδιο καὶ ποὺ τὸ ὀνομάζει “**νομικισμὸς**” (legalism), καὶ νά, πῶς τὸ περιγράφει μὲ τὰ δικά της λόγια:

«Τὸ δεῦτερο ἐμπόδιο ἔχει νὰ κάνει μὲ αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ ὀνομασθεῖ “νομικισμὸς” (legalism), ἢ τὴν τάση πρὸς μία ἀνιστορικὴ θέση ἢ ὁποῖα συνιστᾷ τὴν ἀντίθεση πρὸς τὴν ἔννοια τῆς Ζῶσας Παράδοσης. Θεωρῶ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο μακρὰν σοβαρότερο ἀπὸ αὐτὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πρωτείου/αὐθεντίας, καθότι ἐκφράζει μία νοοτροπία ποὺ διαπερνᾷ τόσο τὸν κλῆρο (δηλαδὴ ἱεράρχες, ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς) ὅσο καὶ τοὺς λαϊκοὺς στὴν Ἐκκλησία καὶ εἶναι τελείως ξένη πρὸς τὴν ὀρθὴ ἀνάγνωση τῆς Ὁρθόδοξης θεολογίας. Εἰδικότερα, ἢ ἀπροθυμία ν’ ἀναγνωρισθεῖ ἢ ἱστορικότητα τῆς Ἁγίας Παράδοσης καὶ νὰ κατανοηθεῖ ὡς Ζῶσα, ἔχει ὀδηγήσει σὲ μία νομικιστικοῦ τύπου, συνολικὴ σύλληψη τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιολογίας καὶ θεολογίας. Αὐτὴ ἢ προοπτικὴ συνήθως ἐκφράζεται μὲσω ἀπλουστευτικῶν ἀπόψεων, ὅπως ὅτι οἱ κανόνες εἶναι αἰώνιοι, ἢ ὅτι ἢ Ὁρθόδοξη θεολογία ὡς ὅλον, ἐφαρμόζεται σὲ ὅλες τὶς ἱστορικὲς συνθήκες. Σύμφωνα μ’ αὐτὴ τὴν λογικὴ, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη σύγκλησης τῆς ΑκΜΣ, καθότι οἱ ἀπαντήσεις στὰ σύγχρονα προβλήματα ἤδη ἐμπεριέχονται στὴ πληρότητα τῆς Ἁγίας Παράδοσης. Ἡ πλέον δογματικὴ ἔκφραση αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ εἶναι ὅτι, οἱ κανόνες δὲν εἶναι «ἀνοικτοὶ» σὲ ἐπανερμηνεῖα, ἀναθεώρηση, προσθήκες, ἢ ἀπόρριψη». Βάσει αὐτῶν τῶν θέσεων καταλήγει:

«Αὐτὴ ἢ ἀναγωγή τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας σὲ τυποποιημένα προϊόντα, ἀποπνέει τὸν τύπο ἐκεῖνο τοῦ νομικισμοῦ τῶν Φαρισαίων ποὺ ὀδήγησε στὴ καταδίκη τοῦ Χριστοῦ ἢ πιὸ πρόσφατα, τὸ στεῖρο φονταμενταλισμὸ τοῦ Σαουδικοῦ Οὐαχαμπιτισμοῦ καὶ τοῦ “κατὰ γράμμα” Καλβινισμοῦ».

Ἡ παράθεση -κατ’ ἀνάγκην- τῶν ἐκτεταμένων αὐτῶν τμημάτων τοῦ κειμένου τῆς εἰσήγησης, μᾶς φανερώνει ὅτι ἢ «ἐκλεκτὴ» ἐπιστημονικὴ συνεργάτις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δὲν εἶναι ἀπλὰ θιασώτης τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ τῆς πλέον ἐπιθετικῆς μορφῆς του. Καὶ ἐνῶ δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσουμε ἐμεῖς τίποτε ὅσον ἀφορᾷ τὸ τμήμα στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται γιὰ τοὺς κανόνες, τὸ κείμενο ἄλλωστε «φωνάζει» μόνο του, ἀξίζει ὁμῶς νὰ σχολιάσουμε τὰ συμπεράσματά της.

Οἱ ὀρθόδοξοι λοιπὸν εἶναι φαρισαῖοι σταυρωτὲς τοῦ Χριστοῦ, οὐαχαμπίτες καὶ ἀκράϊοι καλβινιστὲς. Θὰ σταθοῦμε στὸ «οὐαχαμπίτες» διότι ἐδῶ πλέον τὰ πράγματα κρίνονται τουλάχιστον ἐπικίνδυνα. Οὐαχαμπίτες δὲν εἶναι μόνο οἱ σαουδάραβες ἀρρωστημένοι ἡγέτες τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπ’ αὐτῶν χρηματοδοτούμενοι, ἐξοπλιζόμενοι, παντοιοτρόπως ὑποστηριζόμενοι, καὶ μὲ τὴν γενναία συνεισφορὰ τῆς Δύσης τῶν κροκοδειλίων δακρύων, σφαγεῖς τῆς Ἄλ-Καίιντα, καὶ τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους (κατ’ ἀρχὰς παρακλαδιοῦ τῆς Ἄλ-Καίιντα). Μὲ αὐτοὺς ταυτίζεται ἢ παραδοσιακὴ ὀρθοδοξία Ἐπισκόπων, Κληρικῶν, μοναχῶν, καθηγητῶν Πανεπιστημίου καὶ πιστοῦ λαοῦ! **Ἡ ἐμμονὴ στὴν ἁγιοπατερικὴ παράδοση ταυτίζεται ἔτσι μὲ τὴ βούληση τῶν οὐαχαμπιτῶν, γιὰ ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους διὰ τῆς βίας, ἐφαρμογὴς τῆς**

ισλαμικής σαρία (=νόμου) και την εγκαθίδρυση χαλιφάτου της πλέον άκρικής μορφής!
'Ας μὴν διαφεύγει ὅτι κατ' οὐσίαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ταυτίζονται ἱεροὶ κανόνες καὶ σαρία!

Ἡ πρόκληση τῆς Νέας Τάξης ἐδῶ εἶναι τῶν πλέον ὑψηλῶν τόνων, ἀληθινὰ ἀνατριχιαστικὴ καὶ ἐν ταυτῷ δηλωτικὴ, μὲ τρόπο ἀπροκάλυπτο, τῶν ἀληθινῶν προθέσεων τῶν νεοταξιτῶν οἰκουμενιστῶν: τῆς πλήρους δαιμονοποίησης τῶν ὀρθοδόξων μὲ ἐπακόλουθο, τὸν ἀπηνῆ διωγμὸ τους. Τὰ σημεῖα ποὺ μόλις περιγράψαμε ἀποτελοῦν τὴ κορύφωση μὰ καὶ τὴν οὐσία τῆς ὄλης εἰσήγησης.

Ὡς τρίτο ἐμπόδιο θεωρεῖ ἡ Δρ. Προδρόμου τὴ διαμάχη περὶ τοῦ χαρακτήρα τοῦ περιεχομένου τῆς ΑκΜΣ καὶ ἐνῶ δὲν λέει τίποτε στὸν ἐλάχιστο χῶρο ποὺ ἀφιερώνει γι' αὐτὸ τὸ «ἐμπόδιο», κάνει μία πολὺ περιέργη παρατήρηση ἀναφερόμενη στὸ ζήτημα τῆς ἐνότητος τῶν ὀρθοδόξων στὶς ΗΠΑ, λέει λοιπόν:

*«Πάντως, ἡ ἐξέταση τοῦ προβλήματος τῆς ἐνότητος δὲν δύναται ν' ἀποσπασθεῖ ἀπὸ τὸ εὐρύτερο ἐρώτημα τῆς «μετατόπισης βάρους» τῆς οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς τόπους καταγωγῆς της, τὴν Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Εὐρώπη, σ' ὅλες τὶς πέντε ἡπείρους, καὶ ἰδιαίτερα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς παγκόσμιας Ἀμερικανικῆς ἡγεμονίας μετὰ τὸ **Ψυχρὸ Πόλεμο**, στὶς ΗΠΑ».* Ἐδῶ φανερώνεται σὰ λεγόμενα τῆς Δρ. Προδρόμου ἐμφατικὰ ἡ γεωπολιτικὴ σημασία ποὺ ἔχει γιὰ τὸν παγκόσμιο χωροφύλακα, ὅπως θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους οἱ ΗΠΑ, ἡ ΑκΜΣ καὶ συνακόλουθα ὁ ἔλεγχος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καταλήγοντας καὶ μὴ ἔχοντας νὰ πεῖ τίποτε ὡς πρὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ΑκΜΣ, ἀπλὰ καταλογραφεῖ μόλις στὴ τελευταῖα πρόταση θέματα ποὺ θεώρει ὅτι ὀφείλουν νὰ συζητηθοῦν: γάμος, διαζύγιο, παρθενία σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά του κλήρου: ἐπισκοπικὸ, ἱερατικὸ, διακονικὸ, καθὼς καὶ συμμετοχὴ-συνάντηση μὲ τὸν θρησκευτικὸ πλουραλισμὸ (εὐαγγελισμὸς, προσηλυτισμὸς, ἱεραποστολή), τέλος καὶ ἡ βιοηθικὴ.

Γ'. Πῶς θὰ ἐπιτευθεῖ.

Ἐχοντας καταγράψει καὶ τὸ τελευταῖο ἐμπόδιο, προχωρεῖ στὸ τρίτο καὶ τελευταῖο ἐρώτημα, τοῦ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευθεῖ τελικὰ ἡ σύγκλιση τῆς ΑκΜΣ, καὶ τὸ ἀπαντᾶ προτείνοντας τρία σημεῖα. Στὸ πρῶτο, *«(θεωρῶ) σημαντικὸ νὰ ἐκφρασθεῖ ὑποστήριξη στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη νὰ συγκαλέσει τὴν ΑκΜΣ. Λαϊκοί, κληρικοὶ καὶ ἱεράρχες ἀπὸ ὅλο τὸν Ὁρθόδοξο κόσμον πρέπει νὰ ὑποστηρίξουν αὐτὸ τὸ μήνυμα, τὸ ὁποῖο ἐναργῶς ἀναγνωρίζει τὸ ἐκκλησιαστικὸ κύρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».*

Εἶναι σαφὴς ἡ θέση της ποὺ ἐδῶ ἐπαναδιατυπώνει ἐμφατικὰ, ὄχι ἀπλῶς ὑποστηρίζοντας τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀλλὰ ἀναγορεύοντάς το ὡς τὸν μόνον ἀρμόδιο παράγοντα σύγκλησης τῆς ΑκΜΣ. **Κάνει ὅμως ἐντύπωση ὅτι ἐνῶ γιὰ τὸ κύρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἶπε αὐτὰ ποὺ εἶπε, παρὰ ταῦτα ἀποδέχεται σιωπηρὰ καὶ ἀσυζητητὴ, τοὺς σχετικοὺς κανόνες ποὺ διαλαμβάνουν τὰ προνόμια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,** ἀποδίδοντας ἔτσι κύρος αἰώνιο στὶς σχετικὲς ἀποφάσεις, παραβλέποντας τὸ δυναμικὸ χαρακτήρα τῶν σχετικῶν κανόνων ποὺ ρυθμίζεται ἀπὸ τὸ ἀξίωμα ποὺ εἰσάγει ὁ ἰζ' κανὼν τῆς δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐπαναλαμβάνει ὁ λη' τῆς πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ποὺ λέει ὅτι: **«...τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἡ τάξις ἀκολουθεῖτω».** Ἀκριβῶς βάσει αὐτοῦ τοῦ ἀξιώματος, ἀπνευμήθηκαν ἄλλωστε καὶ τὰ σχετικὰ προνόμια στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, γιὰ νὰ εἶναι (τότε) βασιλεύουσα Πόλις ἡ Κωνσταντινούπολη.

Ὡς δεῦτερο σημεῖο προτάσσει τὸν ἐπανακαθορισμὸ αὐτῆς ταύτης τῆς ἔννοιας τῆς συνόδου:

«... **υπάρχει ανάγκη να επανακαθορίσουμε ένα τέτοιο γεγονός στο όρθό του πλαίσιο**: ειδικότερα τὸ γεγονός τῆς Σύνοδος εἶναι ἀπλῶς μέρος -ἂν καὶ κρίσιμου χαρακτήρα- τῆς ὅλης διαδικασίας στὴν ὁποία ὑπόκειται ἡ Ὁρθοδοξία, τῆς συνεχοῦς προσαρμογῆς, συνάντησης καὶ μετασχηματισμοῦ τοῦ κόσμου στὸν ὁποῖο ζοῦμε. Ἐὰν δὲν εἴμαστε ἔτοιμοι, μέσω μίας ὠριμῆς πνευματικῆς ἀνάπτυξης καὶ τῆς ἀντίστοιχης θεσμικῆς ἰκανότητος βασισμένης στὴν εἰλικρινῆ αὐτοκριτικὴ καὶ βελτίωση, τὰ ἀποτελέσματα καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς ΑκΜΣ θὰ εἶναι μὲ χονδροειδῆ τρόπο ἄτελη».

Ἦδη γνωρίζουμε ὅτι ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ ἔδαφος ἀνάπτυξης τοῦ οἰκουμενιστικοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος προετοίμασε τὴν ΑκΜΣ καὶ βάσει τοῦ ὁποῖου θὰ ὑπάρξουν καὶ οἱ ὅποιες ἀποφάσεις. Ἐπισημαίνουμε ἰδιαίτερος τὰ σημεῖα ὅπου ὁμιλοῦν περὶ προσαρμογῆς καὶ αὐτοκριτικῆς. Σ' αὐτὰ τὰ σημεῖα ἐδράζεται κυρίως ἡ προσπάθεια τῶν ἡμέτερων οἰκουμενιστῶν γιὰ σύγκλιση μὲ τοὺς αἰρετικούς, κυρίως μὲ τοὺς παπικούς.

Τέλος ὡς τρίτο σημεῖο ἀναφέρεται ἡ ἀνάγκη υἰοθέτησης ὅλων τῶν ἀνωτέρω στὴ συνείδηση τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἡ ἐμπέδωση δηλαδὴ τῶν ἀρχῶν καὶ μεθόδων τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν πιστῶν. Ἰδιαίτερος τονίζεται ἡ ἀνάγκη μεγαλύτερης συμμετοχῆς (προτεσταντικοῦ τύπου) τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο θὰ κατορθωθεῖ μὲ τὴν αὔξηση καὶ βελτίωση τῆς παιδείας του (προφανῶς στὰ διδάγματα τοῦ οἰκουμενισμοῦ).

Ἐχοντας ὀλοκληρώσει τὴν παρουσίαση τῶν θέσεων τῆς Δρ. Πρ. ἀξίζει νὰ προσθέσουμε, κατόπιν καὶ σχετικῆς ἐπισήμανσης ἐκ μέρους ἀγιορειτῶν πατέρων, κάτι ποὺ ἴσως διαφεύγει στοὺς πολλοὺς: τὸ γεγονός τῆς κλήσης ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως δύο γυναικῶν φανερώνει κάτι ἀκόμη ἀπὸ τὴν «ἀτζέντα» τῆς ΑκΜΣ: πέρα ἀπὸ τὸ πρωτοφανές τῆς παρουσίας τους σὲ μίαν σύνοδο, ὅπου de facto ἀκυρώνεται πλειὰς ἱερῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ρητῶς ἀπαγορεύουν τὸ «διδασκαλικὸν» γιὰ τὶς γυναῖκες (οἱ δύο τους μετέχουν ὡς μέλη τῆς ἐπιστημονικῆς-συμβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ συνόλου ἔξι θέσεων!), ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἄνδρες ἐπίσκοποι κυριολεκτικὰ ἐξοβελίζονται, ἐπιχειρεῖται ἡ εἰσαγωγή τῆς πλέον ἐπιθετικῆς νεοταξικῆς ἀτζέντας, αὐτῆς τῆς «πολιτικῆς φύλου» (gender politics). Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ σπάσει ὁ -δῆθεν- ἀνδροκρατικὸς πατερναλισμὸς τῆς ξεπερασμένης πιά παράδοσης, μὲ τὴν ἀνάδειξη γυναικῶν σὲ καίριες θέσεις ἀρχικά, κάτι ποὺ τελικὰ θὰ ὀδηγήσει σὲ ἐξελίξεις ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς γυναικειᾶς «ἰερωσύνης».

Ἐπίλογος

Ἐχοντας καταγράψει τὸ σύνολο τῶν ἐπίμαχων θέσεων τῆς Δρ. Πρ. πιστεύουμε νὰ ἔχει γίνει κατανοητὸς μὲ τὸν πλέον ξεκάθαρο τρόπο καὶ ὁ λόγος παρουσίας τῆς στὴν ΑκΜΣ. Ἡ ἰδιαίτερη σχέση τῆς μὲ τὰ πολιτικὰ πράγματα τῶν ΗΠΑ ἀναμφίβολα τὴν τοποθετεῖ σὲ θέση ἐπιτρόπου ἐκ μέρους τῆς ὑπερδυναμῆς ἐντὸς τῆς ΑκΜΣ. Ἡ ἀναφορά τῆς στὰ ἐπιμέρους ζητήματα τὰ ὁποῖα καὶ συνθέτουν τὸ οὐσιαστικὸ περιεχόμενον, μὲ ἄλλα λόγια τὸ σκληρὸ πυρῆνα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀφήνοντας στοὺς «θεολόγους» τὴν λεπτομερῆ ἐπεξεργασία τους, κάνει σαφές ἀφ' ἑνὸς **τὴν προτεραιότητα ποὺ δίνεται ἐκ μέρους τῶν ΗΠΑ στὴν ΑκΜΣ**, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν προσπάθεια ἐκ τῶν ἔσω, ἐλέγχου τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς καὶ συνακόλουθα τοῦ ἐλέγχου τῆς Ὁρθοδοξίας. Φρονοῦμε ὅτι ἡ διασύνδεση ἐξωγενῶν, ἀμιγῶς πολιτικῶν καὶ μὲ χαρακτηριστικὴ σήμανση νεοταξικῶν παραγόντων, στὸ πρόσωπο τῆς Δρ. Πρ. μὲ τοὺς οἰκουμενιστικὸς παράγοντες τοῦ Φαναρίου δὲν προμηγνύει τίποτε τὸ θετικὸ γιὰ τὴν φιλιότη Ὁρθοδοξία μας.

Ἐπιφάνιος Μοναχὸς Καψαλιώτης - Ἁγιὸν Ὅρος

<http://trelogiannis.blogspot.gr/2016/05/cia.html>